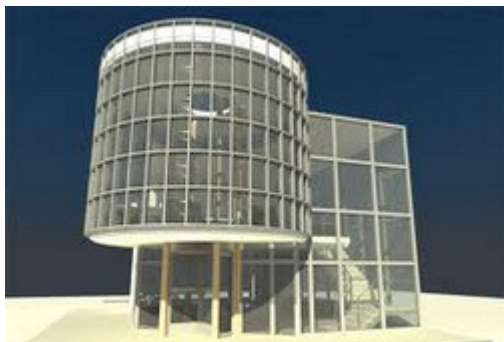

Datum: 01.12.2010.

Izvor: <http://www.glassrbije.org>

Autor: Јелена Глигорић

РУСКА ИНВЕСТИЦИЈА У БЕОГРАДСКИ ХОТЕЛ

У Београду је отворен први хотел из међународног ланца Голден Тулип Хоспиталиту Гроуп, бивши хотел "Путник", у чије реновирање је уложено око седам милиона евра. То је највећа руска инвестиција у Србији у области туризма.

Деценијама, хотел "Путник" на Новом Београду, био је омиљено место руских туриста, а од пре три године у власништву је руске компаније "Метропол". Тада је почело и реновирање овог здања од седам хиљада метара квадратних. Власници су узели франшизу холандског ланца хотела Голден Тулип Хоспиталиту Гроуп, који је један од највећих у свету, а послује према највишим европским стандардима. Према речима државног секретара за туризам Министарства економије Горана Петковића отварање овог хотела је веома важно за развој туризма у српској престоници.

Реч је о хотелу из међународног ланца који је препознатљив свуда у свету, а ова руска инвестиција отвара нове могућности за туристичку сарадњу између две земље и долазак још већег броја туриста из Русије. У 129 соба и апартмана хотел нуди добар комфор, а задовољио је све услове у процесу категоризације, рекао је Петковић.

Хотел "Тулип Ин Путник Београд" је 53-ћи објекат у нашем граду и четврти хотелски ланац. Има три звездице, а гостима пружа могућност релаксације у фитнес и спа центру. Ресторан може да прими 250 гостију, конференцијска сала има 180 места, а гостима су на располагању паркинг и бесплатан бежични Интернет. Отварање овог хотела је значајно за развој понуде кратких градских одмора који привлаче и све већи број руских туриста.

Представници Метропол компаније, најављују даљи развој хотелских капацитета на Копаонику, за који кажу да је сјајан туристички центар и да из године у годину бележи све већи долазак гостију из Русије. Без обзира на кризу, руске инвестиције у Србију системски расту и тренутно се процењују на око милијарду и триста милиона долара.

Datum: 02.12.2010.

Izvor: <http://www.politika.rs>

Autor: Миша Бркић

Економија

Може ли Србија сада да убеди париску арбитражу

Иако се уговором о купопродаји обавезала да је одлука арбитраже у Паризу коначна, неоторива и обавезујућа, држава Србија незадовољна пресудом поново тражи арбитражу од исте институције. – Амерички ОПИК саветује компанијама из те државе да у уговоре буде уписано да је у случају спора надлежан само амерички суд, никако међународна арбитража

Ни „Путник“ није што је некад био

Ако се нека америчка компанија убудуће одлучи да инвестира у Србију, у уговору као обавезна клаузула биће уписано да је за евентуални спор искључиво надлежан – амерички суд, а не било која међународна арбитража. Тај предлог свим америчким инвеститорима упутила је једна државна агенција из Вашингтона – Корпорацији за осигурање приватних инвестиција (ОПИК) – после искуства које је компанија „Универлд“ имала у Србији приликом куповине тадашње туристичке агенције „Путник“.

Случај америчког бизнисмена српског порекла Србе Илића изазвао је велике „шумове“ на америчко-српским пословним везама који трају већ годину и по дана. Тај спор трајаће све док држава Србија не исплати ОПИК-у суму новца коју је та агенција „покрила“ Илићу на име одштете коју Србија није желела да исплати његовој компанији а по пресуди арбитраже Међународне трговинске коморе у Паризу. Као својеврсна „политичка арбитража“ оцењен је и захтев америчке државне секретарке Хилари Клинтон која је у Београду

од премијера Цветковића затражила да Србија не оклева у извршавању одлука арбитраже.

Случај „Путник“ поново је актуелизован у уторак када је отворен хотел „Тулип ин Путник“ који је реновирао нови власник, руска компанија „Метропол“. Новинари су на отварању питали министра економије Млађана Динкића шта ће држава да уради по захтеву Србе Илића, бившег власника „Путника“, у чију је корист пресудила арбитража. Динкић је тим поводом рекао „да није сигуран да је поступак окончан“.

Иако се уговором о купопродаји обавезала да је одлука арбитраже у Паризу коначна, необорива и обавезујућа, држава Србија никако неће да се помири с таквом одлуком и настоји свим расположивим правним „силама“ да изађе као победник у спору с „Униворлдом“ и америчком Корпорацијом за осигурање приватних инвестиција.

Арбитражна одлука (по којој је Србија изгубила спор) уручена је странкама у спору (компанији „Униворлд“ и српској Агенцији за приватизацију) 3. маја 2007. године. Божидар Ђелић 2007. потписује закључак владе да се изврши исплата пресуђеног дуга из извора који су за то одређени. Али, агенција покреће оспоравање арбитражне одлуке код домаћег суда, новац се замрзава, а држава Србија од тада не дозвољава да америчка компанија наплати штету насталу једностраним раскидом уговора о купопродаји „Путника“.

Супротно уговору и начелу арбитраже, држава Србија (односно Агенција за приватизацију) обратила се Трговинском суду тражећи да поништи одлуку париске арбитраже. Суд је тада донео привремену меру којом је забрањено располагање спорним новцем и од онда девет милиона долара (што је због курсних кретања сада мања свота, пошто се новац држи у динарима) лежи на рачуну у Рајфајзен банци, а да нико не може да га подигне. Ипак, после бројних одлагања, београдски Трговински суд коначно је пресудио у корист „Униворлда“, али је држава и тада одбила да плати и жалила се Вишем трговинском суду који није прихватио ту жалбу. На крају, Агенција за приватизацију жалила се и Апелационом судом. Сви домаћи судови обавестили су државу (агенцију) да одлуке међународне арбитраже не могу да се поништавају у Београду.

Игноришући све ове одлуке држава је покренула нову, другу по реду арбитражу пред истом институцијом – Међународном трговинском комором у Паризу по истом питању, овог пута тражећи одштету од „Униворлда“ и његово кажњавање због неизвршавања обавеза из уговора. Комора у Паризу прихватила се поново арбитраже јер сваки овакав спор доноси и добру зараду. Истовремено, Агенција за приватизацију је затражила да домаћи суд поново одобри привремену меру забране располагања новцем који по првој арбитражи припада „Униворлду“, јер је држава као аргумент изнела да у случају победе на другој арбитражи неће имати одакле другде да се наплати. Као контрапотез „Униворлд“ је захтевао око 60 милиона долара од државе, пошто је она продала „Путник“ за толико новца после раскида уговора, иако су акције те фирме до окончања арбитраже припадале „Униворлду“.

У међувремену, у Београд је стигло четврто по реду писмо ОПИК-а у коме се, између осталог, наглашава да ће сви будући амерички инвеститори у уговорима признавати надлежност само америчких судова.

Према информацијама добијеним из кругова блиских арбитражи, „Политика“ сазнаје да је пресуда већ написана али још није предата странкама у спору. Власти у Београду верују да ће пресуда бити позитивна за Србију.

То уверење, међутим, нарушено је одлуком адвоката српске Агенције за приватизацију да предухитри слање одлуке арбитраже тако што је затражио изузеће (и промену) чланова Арбитражне комисије. Као разлог наведено је како је, наводно, један од чланова неке „откуцао“ садржај арбитражне одлуке пре него што је она достављена странкама у спору. У париским

арбитражним круговима може се, међутим, чути да уз тај захтев није приложен никакав доказ.